Mîine, în campionatul categoriei A

Farul—Știința Cluj, derbiul etapei, și un pasionant cuplaj bucureștean pe stadionul „23 August"

Cu jocul disputat joi la Bacău s-au consumat toate restanțele, astfel că întrecerea echipelor de categoria A, întreruptă pentru a face loc partidelor cu R. D. Germană, se reia mîine cu o situație completă în clasament:

1.	Știința Cluj	7	5	1	1	13: 8	11
2.	Farul	8	4	2	2	18:12	10
3.	Dinamo București	8	3	4	1	10: 7	10
4.	Petrolul	8	4	1	3	21: 9	9
5.	Rapid	8	3	3	2	18:15	9
6.	Știința Timiș.	8	4	1	3	12:14	9
7.	Viitorul	7	3	2	2	21:12	8
8.	Progresul	8	2	4	2	12: 9	8
9.	C.S.M.S.	7	2	3	2	14:11	7
10.	Steaua	7	3	1	3	16:13	7
11.	St. roșu	7	3	1	3	13:17	7
12.	Crișana	7	3	0	4	9:18	6
13.	U.T.A.	7	1	2	4	10:15	4
14.	Dinamo Bacău	7	1	2	4	5:12	4
15.	Minerul	8	1	1	6	7:27	3

Etapa de mîine — a IX-a —, caracterizată în general prin echilibrul celor 7 întîlniri, este dominată de derbiul Farul — Știința Cluj și de un cuplaj bucureștean plin de promisiuni: Steaua — Viitorul și Rapid — Progresul, care se dispută pe Stadionul „23 August", începînd de la ora 13.30. Meciuri foarte atractive sînt programate la Arad (U.T.A. — C.S.M.S.) și Brașov (St. roșu — Petrolul). Celelalte două întîlniri, Știința Timișoara — Dinamo Bacău și Minerul — Crișana, interesează situația ultimelor locuri.

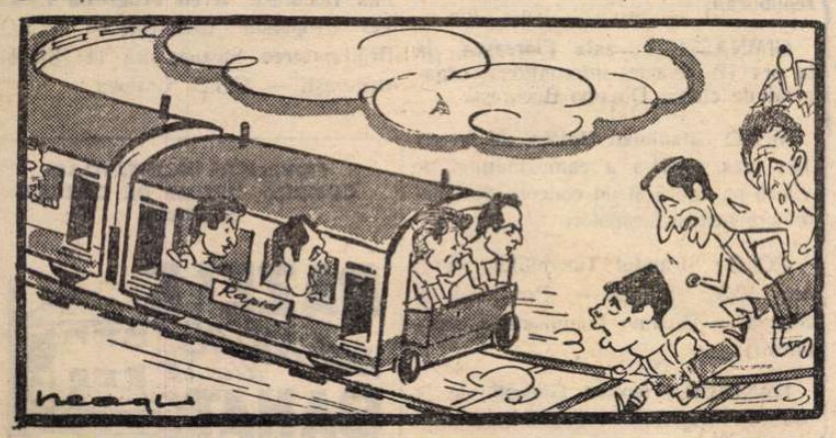

Baboie: Să prindem trenul, băieți!
De la stînga: Georgescu, Ionescu, Langa, Motroc, Neacșu (Rapid), Baboie, Protopopescu și Știrbei (Progresul).

Desen de Neagu Rădulescu

Fotbal puțin, faulturi multe

Dinamo Bacău-Viitorul 1-2 (1-1)

Joi, la Bacău, Viitorul a cîștigat cu 2—1 (1—1), după un meci de o valoare tehnică modestă. Jucătorii ambelor echipe s-au străduit prea puțin să practice un fotbal adevărat, ținînd parcă să scoată din nou în evidență o lacună veche a echipelor noastre: lupta pentru puncte, în detrimentul unui fotbal de calitate.

Întîlnirea a început într-o notă de încordare cu totul inexplicabilă, de parcă ar fi fost vorba de vreo finală sau că de cele două puncte ar fi depins rămînerea în prima categorie a uneia dintre echipe. În aceste condiții, fotbaliștii celor două formații au jucat timorați, cu nervii întinși ca un resort, gata-gata să cedeze (lucru care — din păcate — s-a și întîmplat). Urmarea a fost că am văzut puțin fotbal bun (Dinamo în prima repriză și Viitorul în a doua, cînd a avut și avantajul vîntului), în schimb am înregistrat multe faulturi (în total 40, dintre care Dinamo 18, Viitorul 22 !), proteste interminabile la deciziile arbitrului, în care s-au „remarcat" Neșu, Pavlovici, Rădulescu și Matei și duritățI comise de Cincu, Răcelescu, Giosanu și Rădulescu. Acesta din urmă și-a permis chiar să-l lovească cu pumnul în stomac pe Pavlovici, în timp ce mingea se afla în brațele lui Adamache! La acestea mai trebuie adăugată lipsa de autoritate a arbitrului M. Vasiliu-Ploiești, foarte darnic în... avertismente (cel puțin 20 !). De ce oare n-a fost mai drastic cu acești sportivi nedisciplinați? Ce au de spus antrenorii, conducerile celor două echipe de abaterile comise de jucători? Se impun măsuri care să facă pe fotbaliști să se ocupe mai mult de fotbal, de disciplină, de calitatea jocului.

Meciul a început în nota de dominare a echipei gazdă, care chiar la al doilea șut tras la poarta lui Adamache reușește să înscrie. În min. 12, Iancu primește balonul de la Popa, driblează pe Neșu și Răcelescu și dintr-un unghi dificil înscrie pe sub Adamache: 1—0. Dinamoviștii atacă continuu. O dominare însă sterilă, cu faze confuze, cu un joc îngrămădit pe centru (același lucru îl va face Dinamo și după 2—1). Cei care reușesc să înscrie sînt însă oaspeții. În min. 40, Neșu, cîștigă un balon la centrul terenului, îl conduce nestingherit (halfii dinamoviști au fost surprinși prea înainte) pînă la 16 metri și acolo îi pasează lui Dumitriu II. Acesta trage de la 10 metri pe lîngă Ghiță și... 1—1 în plină dominare a gazdelor.

Repriza a doua, cu excepția ultimelor 10 minute, a aparținut jucătorilor de la Viitorul, care au început să joace din ce în ce mai bine. Halfii stăpînesc mijlocul terenului, realizează o bună legătură între apărare și atac. Interii, și în special Avram, folosesc mai bine extremele, mai mult pe Haidu, care depășesc cu regularitate apărarea greoaie a dinamoviștilor. Totuși, scorul nu e modificat decît în min. 60, în urma unui fault asupra lui Matei. Acesta execută lovitura de la 35 metri, lateral. Balonul trece încet printre Gross și Ghiță și Pavlovici nu are altceva de făcut decît să introducă mingea cu capul în plasă: 2—1. În rest, nimic de semnalat... Doar dominarea insistentă dar complet ineficace a localnicilor de la sfîrșitul meciului. Ei îngrămădesc jocul pe centru, unde se produc adevărate grămezi ca la rugbi și, firește, nu reușesc să modifice scorul.

DINAMO: Ghiță — Giosanu, Gross, Cincu — Rădulescu, Vătafu — Popa (min. 65 Olteanu), Iancu, Gram, Ciripoi, Nemeș.

VIITORUL: Adamache — Pal, Petescu, Răcelescu — Ștefănescu, Neșu — Matei, Dumitriu II, Pavlovici, Avram, Haidu.

CONSTANTIN ALEXE

ȘTIRI... ȘTIRI...

● În cadrul turneului balcanic intercluburi, mîine va avea loc meciul Dinamo Tirana — Fenerbahce Istanbul. Partida va fi condusă de arbitrul N. Mihăilescu. La 4 noiembrie este programat meciul retur St. roșu — Sarajevo.

● Meciul Galatasaray Istanbul — Polonia Bytom din cadrul Cupei Campionilor Europeni va fi condus de trei arbitri romîni.

● Două restanțe în campionatul de tineret:

Dinamo București — Petrolul 3—0 (1—0). Au marcat: Dumitrescu (2) și Ion Ștefan.

Dinamo Bacău — Viitorul 2—0 (0—0). Cele două puncte au fost marcate de Meder. Gazdele au dominat, mai ales în repriza a doua, dar au ratat foarte multe situații.

CLASAMENTUL

1.	Dinamo Buc.	8	6	0	2	22:11	12
2.	Crișana	7	5	1	1	20:13	11
3.	Rapid	8	4	2	2	19: 9	10
4.	Petrolul	8	4	2	2	18:14	10
5.	Steaua	7	3	2	2	20:15	8
6.	C.S.M.S.	7	4	0	3	17:16	8
7.	Știința Timiș.	8	1	5	2	16:21	7
8.	St. roșu	6	2	2	2	14:12	6
9.	Știința Cluj	5	2	2	1	8: 7	6
10.	Minerul	7	3	0	4	11:13	6
11.	Farul	8	2	2	4	12:16	6
12.	Progresul	8	2	1	5	12:17	5
13.	Dinamo Bacău	7	2	1	4	10:17	5
14.	Viitorul	5	2	0	3	6: 9	4
15.	U.T.A.	7	0	2	5	7:22	2

● În campionatul de juniori conduc, după cinci etape: CSMS Iași, Progresul București (la egalitate cu Dinamo București), St. roșu Brașov, Farul Constanța (la egalitate cu S.S.E. 2 Buc.), Steaua București (la egalitate cu CSO Craiova), CSO Timișoara, CSM Cluj (la egalitate cu Crișana Oradea și Recolta Carei) și Voința Tg. Mureș.

De ce se trage atît de puțin la poartă?

Răspund: doi antrenori, un arbitru și doi fotbaliști

În jocul de fotbal, scopul tuturor acțiunilor unei echipe e șutul la poartă, finalizarea. Trasul la poartă este, deci, un procedeu tehnic de primă importanță, fără de care nu e de conceput jocul de fotbal.

În ultimul timp însă, la noi s-a observat că înaintările ezită să tragă la poartă, uneori chiar și din cele mai bune poziții. Atacanții construiesc uneori acțiuni bine închegate, care însă se „sparg" în fața careului advers, finalizarea lăsîndu-se așteptată la... infinit. Acest lucru a ieșit mai pregnant în evidență cu ocazia jocului pe care selecționata noastră de tineret l-a susținut în compania echipei R.D.G. Atacanții selecționatei noastre au păcătuit printr-o lipsă de finalizare exasperantă. Ei au tras rar și imprecis la poartă. Dar, repetăm, lipsa este generală.

Avînd în vedere acest lucru, ne-am propus să întreprindem o anchetă cu subiectul „de ce fotbaliștii noștri trag așa de puțin la poartă?"

Iată primele răspunsuri.

ȘTEFAN KOVACS, antrenor federal

Finalizarea în fotbal e o artă. Și scopul jocului de fotbal, la urma urmei, e șutul la poartă, golul. Pentru aceasta se „fabrică" diferitele așezări, scheme tactice, orientări în joc, un arsenal întreg de teorii. Dar toate teoriile devin niște... baloane de săpun dacă înaintașul nu știe să introducă balonul în plasă. Și, din păcate, înaintașii noștri sînt deficitari la trasul la poartă. Cauzele? Voi încerca să răspund la întrebare în cîteva puncte:

— În pregătirea jucătorilor, încă de la vîrsta junioratului, sau mai devreme, se acordă prea puțin timp trasului la poartă. Azi, la antrenamente trasul la poartă se exersează cel mult 30—60 de minute (la echipele din prima categorie). În programul de pregătire a echipelor figurează foarte puține ședințe de antrenament care să cuprindă exclusiv sarcini în această direcție;

— în trecut, extremele figurau în capul listelor golgeterilor. Azi, în general, extremele nu trag la poartă, deoarece nu se specializează pe postul lor de bază, ca să-și formeze unghiul lor de reper. Ei exersează trasul la poartă în condiții asemănătoare cu ceilalți atacanți, deci nu se acordă atenție individualizării pe posturi. Cineva ar putea să spună că extremele joacă deseori pe... postul vecin. Aceasta e inevitabil în fotbalul modern cu schimburi de locuri. Totuși, jucătorii respectivi trebuie învățați să șuteze la poartă și din unghiuri dificile;

— mai de mult, într-o echipă era suficient să fie 1—2 finalizatori, deoarece apărările nu erau aglomerate. Azi, fiecare atacant și chiar și mijlocașii trebuie să-și însușească arta finalizării.

În concluzie, propun să se includă în programul de pregătire a echi-

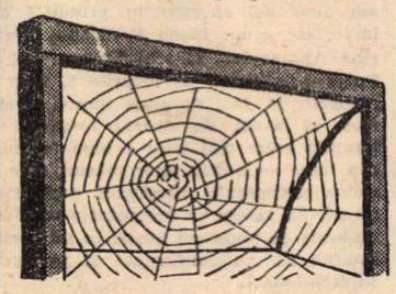

pelor ședințe speciale de antrenament cu trasul la poartă, în condiții asemănătoare jocului, deoarece nu trebuie să uităm că dacă trasul la poartă se exersează după efectuarea unui program încărcat, jucătorul e obosit, nu mai are „simțul mingii" și nu e atent

D. NICOLAE (Dinamo), antrenor

După părerea mea, prima și cea mai importantă cauză a faptului că înaintașii trag puțin la poartă e insuficienta pregătire tehnică a jucătorilor, completată de lipsa de răspundere, frica de a nu rata. Jucătorii noștri, nesiguri în execuțiile tehnice, cum e și trasul la poartă, caută mereu poziții mai bune, mai avantajoase, făcînd mișcări suplimentare și pierzînd pînă la urmă balonul. Mai sînt însă și alte cauze, pe care le voi arăta pe scurt:

— Apărările supraaglomerate fac ca spațiile libere din fața porții să fie mai mici.

— Arbitrii mai avantajează uneori și azi pe apărători și unii înaintași nu trag la poartă de frica „contrelor", a durităților apărătorilor.

— Jucătorii se demarcă greșit, ei nu aleg cele mai bune poziții de a trage direct din pase. Ei nu se îndreaptă spre minge pregătiți pentru a șuta.

— Din lipsa unei bune pregătiri tehnice individuale puține pase sînt corespunzătoare pentru șuturi directe și atacantul e nevoit să preia balonul.

Și acum unele măsuri care ar putea îndrepta situația:

— Antrenamente speciale în condiții de joc, cu exerciții de tras la poartă pe spații mici.

— Exersarea trasului la poartă la aparatele ajutătoare (zid și culoar) pentru crearea deprinderilor motrice automatizate care să dea încredere în reușita acestui procedeu tehnic.

— Pregătirea mijlocașilor în privința trasului la poartă deoarece, aceștia venind din urmă, au în fața lor un spațiu mai mare, mai puțin aglomerat.

GH. DULEA, arbitru

Cînd mi s-a pus întrebarea de ce fotbaliștii noștri trag puțin la poartă, mi-am adus aminte de o serie de jucători romîni, care acum un deceniu băgau spaima în porțari prin șuturile lor năpraznice. Cine nu-și amintește de „bombele" lui Marian, sau de loviturile plasate ale lui Vaczi? Azi, jucătorii se feresc să tragă la poartă chiar și în cele mai bune poziții. De ce? Dacă s-ar fi pus această întrebare acum cîțiva ani, cînd unele echipe practicau jocul în forță, cînd apărătorii barau drumul spre poartă chiar și prin mijloace neregulamentare, fără a fi sancționați de arbitri (arbitrajul pe vremea aceea era larg, contrar spiritului regulamentului de fotbal) aș fi răspuns că se trăgea rar la poartă deoarece atacanții le era frică de „intrările" dure. Așa a și fost într-o vreme. Acum însă arbitrajul, în general, favorizează pe atacanți. Intrările violente ale apărătorilor sînt sancționate prompt. E drept că mai sînt mulți arbitri care ignorează regulamentul și ezită să sancționeze pe apărători în apropierea careului sau în suprafața de pedeapsă. Ei vor trebui să-și revizuiască maniera de a arbitra.

Dar nu frica de contactul direct cu adversarul e cauza principală a lipsei de finalizare. Aceasta trebuie căutată în pregătirea jucătorilor. Se știe că în prezent atacanții au de-a face cu apărări aglomerate. În asemenea situații e mai greu să găsești culoar liber de șut. Dacă, însă, ai o bună pregătire tehnică, printr-o mișcare înșelătoare (fentă) poți ajunge ușor în poziție de șut. Dribllingul, de asemenea, poate deschide oricînd un culoar spre poartă. Din păcate însă puținii înaintași care sînt dribleri excelenți folosesc acest procedeu tehnic pentru a trece de 2—3 adversari în cimp împotmolindu-se în fața ultimului jucător din apărare. Dacă aceștia ar folosi driblingul în momentul oportun, desigur și-ar putea crea poziții clare de șut.

Dar ce faci dacă ai fentat sau ai driblat adversarul creîndu-ți o poziție favorabilă și totuși nu poți finaliza din lipsă de siguranță în șut? Și acestea sînt cazurile cele mai frecvente. Jucătorii vor să „intre" cu mingea în poartă, deoarece nu știu să șuteze corect și eficace. În concluzie, deci, la antrenamente trebuie acordat mai mult timp pentru exersarea șuturilor la poartă în condiții cît mai apropiate de joc.

GH. CONSTANTIN, jucător

Cred că defecțiunea se află în activitatea noastră, a înaintașilor, la mijlocul terenului. Aș vrea să vă exemplific cu date care mă privesc personal. Se știe că înainte aveam o linie de atac foarte omogenă, cu un centru clar-văzător și precis în șuturi (Ion Alexandrescu), cu un inter care ne făcea jocul „pe baza de plecare" (F. Zavoda) și cu

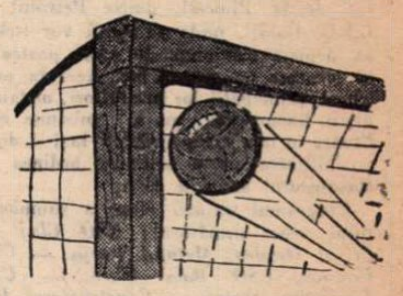

două extreme foarte rapide (Tătaru și Cacoveanu), ale căror centrări cădeau exact unde trebuiau. Eu eram — cum se spune — „constructorul". Aproape toți înaintașii trăgeam mult la poartă, marcam goluri. Din situații clare. Secretul consta, în ultimă instanță, în acțiunile tactice ale centrului atacant și ale extremelor. La mijlocul terenului, Alexandrescu primea mingea și, după cîteva mișcări înșelătoare, lansa una dintre extreme. Apărarea adversă „se desfăcea" și noi ne infiltram în „găurile" care apăreau. Puteam șuta nestingheriți la poartă. Era, tactic, un joc corect, pozitiv. Acum, la noi ca și în alte echipe, de multe ori jocul este construit invers. Extremele iau mingi de la apărare și după ce depășesc mijlocul terenului vin spre centru. Mingea ajunge în picioarele tripletei și, bineînțeles, după 2—3 pase — și în picioarele apărătorilor. În careu se produce o învălmășeală extraordinară. Golurile cad la întîmplare. O lovitură de cap norocoasă, un șut în care mingea este deviată de un picior sau altul.

Apoi, mai există încă un aspect. Lipsa de tehnică individuală. Golurile în gîndire, duc la o muncă zadarnică în mijlocul terenului. Ne batem, ne zbatem aci fără rost, iar cînd ajungem în fața porții nu mai avem forța necesară de a lovi puternic balonul. Cred că și în aceasta se află una din cauzele care fac ca „bombele" de la distanță să fie acum atît de rare. Zic aceasta, gîndindu-mă că, totuși, în categoria A există numeroși jucători, care la antrenamente, „rup plasele", iar la meci de-abia pot expedia mingea în poartă.

O altă cauză, care face ca în timpul meciului unele scheme sau procedee să nu „iasă" așa cum voim este aceea că la antrenamente nu le repetăm îndeajuns. Mi-aduc aminte că înainte de finala „Cupei R.P.R." — ediția ultimă — la antrenamentul de joi, antrenorul Gică Popescu ne-a obligat pe mine și pe Tătaru să repetăm de 50 de ori un procedeu: Tătaru executa lovitura de colț, iar eu în luptă cu apărătorii trebuia să trimit mingea în plasă cu capul. Era... plictisitor și după 20—30 de repetări am vrut să renunțăm. Am continuat totuși programul la cererea expresă a antrenorului. În meciul amintit am marcat un gol exact dintr-o astfel de situație. Deci...

PETRE MÎNDRU, portar

De ce trag rar și prost, la poartă, înaintașii? Răspunsul la această întrebare, are, după părerea mea, două laturi:

a. **Mulți dintre ei nu posedă toată gama cunoștințelor tehnice care să le permită să efectueze acest gen de lovituri din toate pozițiile. Ca portar, eu știu de acum că dacă unora dintre înaintași balonul nu le vine într-un anumit chip, ei nu vor șuta. Încearcă „s-o potrivească" și în acest răstimp am posibilitatea să închid unghiul sau eventual apărătorii să-l deposedeze. Cînd n-o mai potrivesc, mingea este lovită fals — în sensul strict al cuvîntului — și șutul n-are nici tărie, nici adresă.**

b. **Multe „înaintări" joacă la întîmplare, fără să gîndească tactic. Am privit, recent, jocul înaintării echipei noastre de tineret cu selecționata R.D.G. Pe parcursul celor 90 de minute, atacanții noștri s-au îmbulzit în careul oaspeților, într-o luptă oarbă cu o apărare supraaglomerată, condusă de un portar foarte inteligent. Rezultatul: zero goluri marcate. N-am văzut nici o acțiune gîndită.**

În concluzie, în ceasurile de antrenament, pregătirea tehnică să se facă în strînsă legătură cu dezvoltarea gîndirii tactice.